

Adina Dabija

ŞAMAN

roman

POLIROM
2013

Luni m-am trezit târziu și am izbutit, cu un efort supraomnesc, să mă dau jos din pat pe la prânz. Mă aștepta o zi grea, absurdă, în care trebuia să fac tot ce îmi stătea în putință să strâng date pentru articolul despre damele de companie, nu atât pentru că eram șomeră, cât ca să îmi păstrez într-o oarecare măsură sănătatea mentală după plecarea lui Ștefan. Mi-am turnat din belșug apă rece pe ochi ca să se dezumfle. Mi-am pregătit o cafea tare și mi-am pus rochia albă cu bordură de trandafiri albaștri, cea mai frumoasă din garderoba mea, cumpărată din toți banii mei din ultimul premiu literar, cu care speram să-l dau gata pe misteriosul Sjork, pentru a-i smulge toate secretele despre afacerea lui cu românce. Pe la patru am plecat spre Hilton, unde urma să mă întâlnesc cu olandezul și cu Nicoleta. Era o zi toridă în București și toată lumea vorbea numai despre meciul de fotbal România-Anglia, care urma să aibă loc în aceea seară. Holul hotelului m-a întâmpinat cu o răcoare binevenită și o muzică plăcută, care mi-au dat pentru o clipă senzația că totul era OK. Am zărit-o imediat pe Nicoleta în lounge, alături de un roșcovan cu fața rotundă, placidă și impenetrabilă, ca a unui sfinx transpirat. Nicoleta a făcut imediat prezentările în engleză.

— Deci ți-a explicat Nicoleta despre ce e vorba? Incepu olandezul după ce îi făcu semn chelnerului să vină.

— Nu tocmai... am spus eu, ezitând.

— Cum așa? se răsuci olandezul spre Nicoleta, pe un ton iritat, de care n-ar fi părut capabil la prima vedere.

Nicoleta îi spuse repede ceva în olandeză, ceea ce păru să-l calmeze pe roșcovan.

— Să-ți explic atunci, spuse olandezul. Fac asta de zece ani și pot să spun că e foarte mare cerere în Europa, în special în Finlanda și în Danemarca. Se caută mai ales românce, unguroaice și poloneze. Trebuie să fii dispusă să călătorești cu diverși oameni de afaceri, să te îmbraci după gusturile lor, să îi însoțești peste tot și să cauți să îi mulțumești, dând dovadă de discreție și eleganță.

— Cum adică să-i mulțumesc? am întrebat eu cu prefăcută naivitate.

— Poți să fii drăguță cu ei dacă vrei, dacă îți place, nimeni nu-ți cere socoteală, se eschivă olandezul.

— E obligatoriu? am insistat eu. Face parte din job?

O muscă mare, verde, ajunsă nu se știe cum acolo, începu să i se plimbe lui Sjork pe falcă. Acesta o îndepărtă cu mâna enervat și îi spuse ceva în flamandă Nicoletei, apoi se ridică și plecă fără să mă privească sau să-și ia rămas-bun.

Între timp veni chelnerul cu un suc de portocale pe tavă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— O să-ți explic, spuse Nicoleta. Dar bea-ți mai întâi sucul, mă îndemnă ea pe un ton prietenos.

În clipa aceea m-am gândit nu știu de ce să nu beau sucul. Nu comandasem nimic de băut, iar mutra mieroasă la Nicoletei nu-mi inspira încredere.

— Unde a dispărut Sjork? am întrebat-o eu.

— Te așteaptă în camera lui. Știi, e un fel de test pe care trebuie să-l dea toate fetele...

— Ce fel de test?

Nicoleta mă privi cu subînțeles.

— Pe scurt, spuse ea, trebuie să-i dovedești că ai clasă. Lui Sjork nu-i place să-și piardă timpul cu explicații dacă fetele nu trec de test. Abia după aceea îți va explica totul.

— Aha, am spus eu, înghițind în sec.

„Cât de tâmpită sunt că am venit aici fără acoperire, fără să spun măcar cuiva unde mă duc”, m-am gândit atunci, căutând cu disperare în minte o ieșire.

— Haide, mă îmbie Nicoleta, bea. Ia spune-mi, îți place să călătorești?

— Nu știu. N-am călătorit niciodată prea departe.

— O să ai de acum nenumărate ocazii, spuse ea, învăluitoare ca apa. O să vezi toate capitalele Europei, o să poți purta orice rochie dorești, o să-ți poți cumpăra tot ce-ți pofteste inima, ba chiar o să poți să trimiți și acasă. Ai frați, surori? Sjork e foarte generos de felul lui. Îți dă patruzeci la sută din câștig, deși nu trebuie să miști un deget ca să-ți găsești clienți. Nici o firmă de escorte nu plătește mai mult de douăzeci și cinci la sută.

Nu știam ce să zic. Mi-am exprimat politicos aprecierea față de generozitatea lui Sjork.

— Să știi că are numeroase alte calități, îl laudă Nicoleta. E ca un tată pentru noi, fetele. Și între noi fie vorba, spuse ea

făcându-mi cu ochiul, te place, altfel nu s-ar fi arătat dispus să te testeze. Nu-ți fă griji, nu e din ăia... E un tip fin. Știe să se poarte cu femeile. Hai, du-te acum, nu-i place să aștepte. Să nu fii timidă. Cu cât ești mai drăguță cu el, cu atât o să-ți meargă mai bine după aceea. Uite, asta e cheia de la cameră. Urci la etajul trei, camera 347. Camera e spre stânga, cum ieși din lift. Vrei să te conduc?

— Nu e nevoie, am băguit eu.

Am luat cheia tremurând și m-am ridicat în picioare fără să spun nimic. M-am gândit că ar fi fost prea periculos să pretextez ceva și să o șterg. Trebuia să o fac pe proasta până la capăt. M-am urcat în lift și am apăsat pe doi. Am ieșit din lift și am coborât scările de incendiu cu sufletul la gură. Nu mi-a venit să cred când m-am văzut în stradă. Am rupt-o la fugă aruncând cheia cât colo, ca pe o ciumă, și având tot timpul senzația că mă urmărește cineva. Am întors de mai multe ori capul să verific, dar nu era nimeni în spatele meu. Am așteptat o vreme troleul la Romană, dar, pentru că nu aveam stare, m-am hotărât să iau autobuzul din Dorobanți. Am traversat în fugă Piața Romană și am luat-o spre Dorobanți fără să scap nici o clipă de sentimentul că eram urmărită. Mi-l închipuiam pe Sjork cu chiloții în vine, furios, punându-și dulăii să mă urmărească și să-mi dea o lecție pe care fără îndoială că o meritam, pentru că fusesem atât de tâmpită încât să nu-mi dau seama de riscurile pe care le implica un asemenea joc. Puteam măcar să fi vorbit cu Teo Haiduc să vină cu mine, să mă aștepte în fața hotelului. Concentrată cum eram să privesc mereu înapoi, nu i-am acordat nici o atenție cerșetorului care stătea pe marginea trotuarului cu privirea rătăcită. Când am trecut de el am simțit o lovitură în spate. „Tâmpitul”, am exclamat eu în gând, crezând că mă șicana precum puștii cretini care te pișcă de fund și fug râzând. Mă înșelam însă. Am pus mâna la spate să văd dacă se umflase locul loviturii și abia când am adus-o în față am realizat că mă lovisese cu un cuțit. Lovitura fusese atât de puternică încât nu simțisem impactul vreunui obiect ascuțit, ci doar o durere difuză. Tot spatele meu șiroia de sânge și pe rochia mea albă cu trandafiri albaștri apăruse o pată roșie care se întinsese deja în flancul drept și înainta vertiginos spre coapse.

În loc să mă sperie, vederea sângelui m-a enervat. „Asta îmi mai lipsea”, mi-am spus cu ciudă. Din fericire ajunsesem deja în stație la Dorobanți și doi tineri, o fată și un băiat, văzând starea în care eram, m-au ajutat să mă urc în autobuz.

— Cel mai aproape e la Foișor, îmi spuse băiatul. Știu eu acolo un spital. Mergem la camera de gardă. Hai că te ducem până acolo.

La Foișor mi-a deschis portarul, care fuma.

— E doar un singur medic aici, ne anunță el, reticent. Dar nu știu unde e. Mă duc să-l caut. Cred că se uită la meci pe undeva, a început meciul cu Anglia.

Până la urmă a apărut și doctorul, indispus că fusese deranjat de la meci. Mi-a examinat rana, mi-a făcut repede un anti-tetanos și m-a sfătuit să plec imediat la Spitalul de Urgență.

— Cum să plec? Așa, pe jos?

— Ia și tu un taxi. Ambulanța noastră nu e aici.

— Și nu puteți chema alta?

Medicul mă privi cu compătimire, ca pe cineva picat din lună.

— Vrei să stai să aștepti aici ore în șir? Ascultă-mă pe mine, ia repede un taxi. Uite, te ajută tinerii.

După zăpușeala de peste zi, afară se dezlănțuise între timp o ploaie torențială. Nici urmă de taxiuri pe străzi.

— Sună și cheamă un taxi, îl îndemna fata pe prietenul ei.

Băiatul intră într-o cabină de telefon, dar ieși peste puțin timp.

— Peste tot sună ocupat. Nu o să găsim nici unul la ora asta, spuse el, scotocindu-și buzunarele după fise de telefon. Pe lângă ploaia asta, mai e și meciul cu Anglia. Toți se uită la meci acum...

— Ai dreptate, spuse fata. Ce e de făcut?

Chiar atunci, ca printr-o minune, lângă noi opri un taxi. Din fericire a fost de acord să mă ducă la spital. Le-am mulțumit fetei și băiatului și m-am urcat. În drum spre spital i-am povestit pe scurt șoferului ce se întâmplase. Acesta se porni să înjure de mama focului. Am crezut inițial că o făcea ca să-mi arate, în felul său primitiv, simpatia față de ce pățisem, însă nu era asta.

— Păi, de ce nu mi-ai spus așa de la început? se rățoi el. Îmi murdărești toată bancheta de sânge!

Trase imediat pe dreapta, nervos, și se duse la portbagaj. Apăru imediat cu niște pungi de plastic în mână, pe care le dispuse pe banchetă ca să nu i-o murdăresc, atrăgându-mi atenția să le țin cu mâna la spate, ca să nu alunece. Am oftat, abținându-mă să-l înjur și să cobor, cum aș fi făcut în mod normal. Eram la mâna lui.

La Spitalul de Urgență, spre surprinderea mea, în loc să sară să-mi panseze rana, medicul mi-a dat o eprubetă să urinez. Eprubeta era foarte îngustă și am simțit cum pipi curgea mai mult pe mână. Am văzut sânge pe mână și m-am gândit că era ciudat că începusem să menstruez chiar atunci. Dar pipi din eprubetă era și el roșu. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că, chiar când au început să-mi vâjâie urechile, cineva a început să strige isteric: „Am câștigat! Fraților, i-am bătut pe engleji cu doi la unu!”. După aceea nu-mi mai amintesc nimic.

Tavanul alb. Așternutul alb. Pe peretele din față, o icoană a Fecioarei Maria. Deasupra patului meu, două chipuri străine, aplecate asupra mea.

— Uite că se trezește, spune unul dintre chipuri, cu barbă și cu ochelari cu ramă aurie.

Căldura umedă a unei mâini care mi-a cuprins propria mână.

— Cum te simți? mă întreabă celălalt chip, cu ochelari cu ramă neagră și început de chelie.

— Bine, spun eu. Nu simt nimic.

— Ți s-au dat niște medicamente pentru durere.

— Cine ești tu? Ești medic?

— Nu, răspunde el. Noi suntem viitorii tăi colegi de la *Succes*. Eu sunt Grasu', iar el e Traian. Gălățanu n-a putut să vină, dar îți transmite însănătoșire grabnică. O să vină mâine după ce scapă de la redacție.

— Mulțumesc mult că ați venit, am spus în șoaptă.

Am constatat că vorbitul mă obosea foarte tare, așa că n-am mai zis nimic. Aș fi vrut să-i întreb cum aflaseră că mă găseam la spital.

— Uite, ți-am adus niște fructe, spune celălalt.

— Mulțumesc... dar nu pot mânca acum.

— Oricum ai perfuzie, mă încurajează cei doi.

Abia acum observ un fir de plastic care vine de undeva de sus într-un ac lipit cu leucoplast pe încheietura mâinii mele stângi.

— Ce conține? întreb eu.

— Papa bun, răspunde unul dintre chipuri, citind eticheta perfuziei. Săruri, antibiotice...

Observ că Grasu' nici măcar nu e atât de gras. Vreau să-i spun asta și vreau să râd, dar nu pot. Și poate că e nepotrivit, nu-mi dau seama. Chiar atunci se ivește un polițai cu niște hârtii în mână.

— Bună ziua, spune polițaiul. În sfârșit ai înviat! De azi-dimineață aștept momentul ăsta! Sunt ofițer Roibu de la Criminalistică. Eu mă ocup de cazul tău. Dumneavoastră cine sunteți? Rude? îi ia la întrebări polițaiul pe cei doi.

— Nu, răspunde Grasu' încurcat. Suntem colegi.

— Te mai las cinci minute cu dâșii și după aceea te rog să-mi scrii declarația. Am nevoie urgentă de ea ca să pornesc oficial ancheta, adaugă el, apoi lasă hârtiile pe pat și iese.

— Ești slăbită și trebuie să te odihnești, ai pierdut mult sânge, zice Grasu'. Spune-mi, ai nevoie de ceva? Vrei să sun acasă la tine să-i anunț pe părinți?

— Nu știu... nu, nu încă. Trebuie să vorbesc mai întâi cu un doctor. N-ați văzut nici un doctor pe-aici?

— L-am căutat când am venit, acum jumătate de oră. Nu-ți fă griji, o să te faci bine. Așa ne-a spus. Ai un hematom la un rinichi, dar o să se resoarbă.

— Hematom? Ce e ăla?

— Adică un gogoloi plin de sânge. În mod normal se resoarbe. Înghit în sec. Un gogoloi mare plin de sânge.

— Ai putea să ne povestești și nouă pe scurt ce s-a întâmplat? întreabă Traian.

— Nu îmi dau seama nici eu prea bine... Mă întorceam de la o anchetă... de la Hilton... un personaj foarte ciudat... un pește olandez. Voiam să iau autobuzul să mă duc acasă, când un cerșetor de pe marginea drumului a sărit la mine cu cuțitul.

— Îl cunoșteai? L-ai mai văzut vreodată?